

VII

Дълчо, майка му и братчето му се върнаха посърнали у дома на село.

Дълчо, безъ да почине, тръгна изъ полето умисленъ и самъ. Не бѣше спалъ почти цѣлата нощъ, не бѣше хапналъ отъ сутринята нито трохица хлѣбецъ... Неомитъ, несресанъ крачеше той клюмналъ глава на гърди и ронѣше тихо сълзи... Искаше да си отплаче на саме, никой да го не види. Не искаше да го види майка му, че плаче.

Крачеше Дълчо, плачеше и все още не можеше да повѣрва, че татко му е умрѣлъ... Значи сега и той е сираче!... Сирачета сж и четиритѣ му братчета и сестричката му, които Дълчо толкозъ много обича!... А сирачетата сж тѣй нещастни!...

Крачи Дълчо изъ полето презъ ливади, презъ ниви и не вижда нищо. Не видѣ той дори тѣхния хубавъ жребецъ Звезданчо, когото много обичаше. А Звезданчо го гледаше и зацвили, щомъ го видѣ... Чуденъ конь бѣше тоя жребецъ. Едъръ, красивъ, съ черенъ лѣскавъ косъмъ, съ дълга черна опашка до земята, буйна грива и бѣла звезда на челото. Припкаше той цѣлъ день край стадото и не пропускаше чуждъ човѣкъ край конетѣ. Отъ него не смѣеше да доближи до стадото и вѣлкъ дори...

А предъ Дълчо бѣше кротъкъ като агне. Отъ малко конче още Дълчо го милваше, даваше му хлѣбъ или зобъ отъ шепата си. А понѣкога му даваше и захарче. Звезданчо цвилѣше винаги, когато виждаше Дълчо изъ полето. Дълчо го повикваше, жребецътъ вирваше гордо глава, дигаше високо дългата си опашка, размахваше буйната си грива и тръгваше наперенъ къмъ Дълчо. Той ще